

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2021 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy
w składzie następującym:

Przewodniczący

sędzia WSA Joanna Brzezińska

Sędziowie

sędzia WSA Elżbieta Piechowiak (spr.)

sędzia WSA Renata Owczarzak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 września 2021 r.
sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Inowrocławiu
na uchwałę Rady Miejskiej w Gniewkowie
z dnia 31 stycznia 2018 r. nr XLVII/253/2018
w przedmiocie utrzymania czystości i porządku na terenie gminy

stwierdza nieważność § 6 ust. 2 załącznika do zaskarżonej uchwały.

Stwierdza się, że niniejsze
orzeczenie jest prawomocne

od dnia 30. 11. 2021 r.

Bydgoszcz, dn. 15. 12. 2021 r.

Sekretarz Sądowy

E. Hejduk

Na oryginale właściwe podpisy
za zgodność odpisu z oryginałem
starszy sekretarz sądowy Iwona Małkiewicz

UZASADNIENIE

Rada Miejska w Gniewkowie działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 i art. 40 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz.U. 2017 r., poz. 1875) oraz art. 4 ustawy z 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1289, dalej jako u.p.c.g.), podjęła uchwałę nr XLVII/253/2018 z 31 stycznia 2018 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Gniewkowo.

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy na powyższą uchwałę Prokurator Rejonowy w Inowrocławiu wniósł o stwierdzenie nieważności: § 2 uchwały oraz § 5, § 6 i § 10 ust. 1 pkt 3 i 4 załącznika do tejże uchwały, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 4 ustawy z 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach polegające na przekroczeniu zakresu ustawowego upoważnienia i powtórzenie w Regulaminie przepisów ustawy stanowiącej podstawę jego uchwalenia oraz innych ustaw.

W odpowiedzi na skargę Rada Miejska wniosła o jej oddalenie.

Wyrokiem z dnia 25 września 2018 r., sygn. akt II SA/Bd 821/18 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy stwierdził nieważność § 6 ust. 2 i ust. 3 oraz § 10 ust. 1 pkt 1, 3 i 4 załącznika do zaskarżonej uchwały, a w pozostałym zakresie oddalił skargę.

Sąd nie podzielił zarzutu nieważności § 6 ust. 1 Regulaminu wywodząc, że sformułowanie tego zarzutu wynika z błędnego rozumienia zaskarżonego zapisu. Przepis nie formułuje bowiem zakazu mycia i naprawy pojazdów na terenach publicznych, a jedynie ogranicza mycie i naprawę pojazdów na terenach publicznych do miejsc wyznaczonych – a to mieści się w granicach upoważnienia ustawowego (mieści się w zakresie ustalenia wymagań co do mycia i napraw pojazdów, o którym mowa w/w art. 4 ust. 2 pkt 1 u.c.p.g.).

Co do zarzutu odnoszącego się do unormowań zawartych w § 6 ust. 2 i 3 Regulaminu Sąd zwrócił uwagę, iż formułują one zakazy i nakazy (nakaz odprowadzania ścieków do zbiorników bezodpływowych i zakaz zanieczyszczania wód i gleby). Przepis art. 4 ust. 2 u.c.p.g. w gminach nie upoważnia zaś do formułowania w regulaminie określonych zakazów, a jedynie do określenia wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości. WSA dodał, że zapis ust. 2 i 3 pozostaje też w sprzeczności z zasadami prawidłowej legislacji. Nakaz

uzasadnieniu, które konkretnie przepisy u.c.p.g. oraz ustawy Prawo wodne oraz przepisów wykonawczych wskazują, że powyższe postanowienie uchwały jest niezgodne z zasadami prawidłowej legislacji.

Ponownie rozpoznając sprawę Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy zważył, co następuje:

Tytułem wstępu należy wyjaśnić, że sprawę niniejszą rozpoznano na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 15 z z s 4 ust. 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. poz. 1842 ze zm.). Zgodnie z tym przepisem przewodniczący może zarządzić przeprowadzenie posiedzenia niejawnego, jeżeli uzna rozpoznanie sprawy za konieczne, a przeprowadzenie wymaganej przez ustawę rozprawy mogłoby wywołać nadmierne zagrożenie dla zdrowia osób w niej uczestniczących i nie można przeprowadzić jej na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku.

W okolicznościach niniejszej sprawy należy stwierdzić wypełnienie się warunków określonych w art. 15 z z s 4 ust. 3 ww. ustawy o COVID-19, akcentując w szczególności realne zagrożenie epidemiologiczne dla zdrowia uczestników postępowania występujące na terenie Bydgoszczy będącego siedzibą tutejszego Sądu oraz brak możliwości przeprowadzenia rozprawy na odległość z powodów technicznych. W konsekwencji w sprawie wydane zostało zarządzenie z dnia 17 lutego 2021 r. o skierowaniu sprawy do rozpoznania na posiedzeniu niejawnym. Podkreślić należy, że zastosowany tryb nie wpłynął na ograniczenie praw stron postępowania sądowoadministracyjnego, Sąd bowiem w świetle art. 134 § 1 p.p.s.a., rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną. Sąd rozpoznaje zatem sprawę całościowo badając w sposób zupełny legalność zaskarżonego rozstrzygnięcia, orzekając przy tym w składzie trzech sędziów podobnie jak na posiedzeniu jawnym.

W następnej kolejności wskazać należy, że Sąd rozpoznawał skargę jedynie w zakresie przekazanym przez Naczelny Sąd Administracyjny do ponownego rozpoznania, a więc w części dotyczącej § 6 ust. 2 załącznika do zaskarżonej uchwały Rady Miejskiej w Gniewkowie.

W świetle treści powyższego przepisu uchwały zezwala się na mycie pojazdów samochodowych na terenie nieruchomości niesłużącej do użytku publicznego, pod

zapewniającymi spływ wody do wpustów kanalizacyjnych z osadnikami błota i łapaczami oleju. W świetle powyższego wprowadzenie w § 6 ust. 2 regulaminu warunku odprowadzania ścieków do kanalizacji lub zbiorników bezodpływowych bez uwzględnienia faktu, że ewentualne rygory w tym zakresie dotyczą wyłącznie działek budowlanych, na których znajdują się zgrupowania miejsc postojowych, także nie odpowiada prawu.

Wskazać poza tym należy, że w ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (tekst jedn.: Dz. U. z 2021r., poz. 624 ze zm.) wprost określono warunki wprowadzania ścieków do wód i ziemi (art. 76 ust. 1 w związku z art. 75 pkt 3 lit. a w związku z art. 99 ust. 1 pkt 2, art. 78) oraz zakaz ich wprowadzania bezpośrednio do wód podziemnych, do wód i do ziemi (art. 75 pkt 1, 2 i 3). W art. 77 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo wodne zakazano natomiast mycia pojazdów w wodach powierzchniowych oraz nad brzegami tych wód. Wprowadzanie wbrew przepisom art. 75 ustawy Prawo wodne ścieków do wód lub ziemi oraz mycie pojazdów w wodach powierzchniowych lub nad brzegami tych wód stanowi, zgodnie z art. 478 pkt 5 i pkt 6 lit. d ustawy Prawo wodne, wykroczenie podlegające karze grzywny, a orzekanie w sprawach o te czyny następuje na zasadach i w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia (art. 479 ustawy Prawo wodne).

Określone w § 6 ust. 2 regulaminu warunki mycia pojazdów odnoszą się zatem do kwestii wprost uregulowanej w powołanych przepisach ustawy Prawo wodne, w tym do określonej w tej ustawie odpowiedzialności za wykroczenia.

Mając na uwadze powyższe, Wojewódzki Sąd Administracyjny, uznając, że treść § 6 ust. 2 Regulaminu, stanowiącego załącznik do zaskarżonej uchwały, w sposób istotny naruszają przepisy prawa, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. stwierdził jego nieważność.

Na oryginale właściwe podp.
za zgodność odpisu z oryginale
starszy sekretarz sądowy Ewa Majchrzak